

GLEDAMO

V Afriki še trpijo, mar ne?

*“Vsakih 30 sekund zaradi malarije umre otrok. Cepivo, ki bi preprečilo njegovo smrt, stane manj kot petdeset centov.” To je samo eden od podatkov, ki zmrazijo bralca gledališkega lista, s katerim so v SNG Nova Gorica pospremili zadnji uprizoritev v tej sezoni, dramo *Peggy Pickit vidi boga v obraz*.*

NOVA GORICA ▶ Komorno igro o vzvišenem zahodnjaškem odnosu do afriške bede je sodobni nemški dramatik in režiser **Roland Schimmelpfennig** napisal leta 2010, v okviru mednarodnega sodelovanja več avtorjev, v prevodu **Mojce Kranjc** pa jo je na mali oder novogoriškega gledališča postavil režiser **Primož Ekart** ob dramaturški podpori **Simone Hamer**.

Po konstelaciji likov in tudi umeščenosti v “univerzitetno mesto nekje na Zahodu” je Schimmelpfennigova *Peggy Pickit sieht das Gesicht Gottes* sorodna Albeejevi klasiki *Kdo se boji Virginie Woolf?* - tudi tokrat gledalec opazuje srečanje dveh parov, izobraženih in vsaj navidez uspešnih, vendar moralno dodobra načetih.

Na družabnem večeru se spet srečajo kolegi iz študentskih dni, danes stari 41 let. Minulih šest let se niso videli, saj je bil en par na zdravniški misiji v Afriki, medtem ko je drug mirnejšo - in donosnejšo - kariero gradil doma.

Že spočetka se izkaže, da so odnosi v tem “medicinskem” kvartetu - precej enakovredne vloge so oblikovali igralci **Marjuta Slamič**, **Miha Nemeč**, **Blaž Valič** in **Helena Peršuh** - vse prej kot pristni. A skozi ponarejene nasmehe se nezadržno prebija resnica, grenka, kruta, čedalje glasnejša in nasilnejša. Vse več je izpraznjenih steklenic in vse krepkeje so klofute.

Igra je angažirana, vendar ne agitira. Gledalca nevsiljivo sprašuje, kaj lahko za trpeče na najbednejših koncih sveta

V novogoriški uprizoritvi drame *Peggy Pickit vidi boga v obraz* precej enakovredne vloge upodobijo štirje igralci.

storimo mi, siti zahodnjaki. Kaj smo pripravljene narediti? In - ali bomo to naredili, ker je preprosto prav, ali pa v zameno pričakujemo pohvalo, hvaležnost, kakršnokoli poplačilo?

Predstavo “nosijo” igralci z natančno izklesanimi dialogi, učinkovita je tudi izčiščena scena **Damirja Leventića**, s katero se lepo ujemajo kostumi **Belinde Radulović** - živahnih barv tule ni, vse je bež, nekako sprano. Naša brezbarvna družba, pač. Pomenljivi sta

še igrački, zahodnjaška plastična in afriška lesena punčka, v sterilnem prozornem ohišju pa je skrbno shranjena še lična hiška za punčke - med pripovedjo o bolnem, umirajočem, morda že mrtvem dekletcu v daljni Afriki takle kič učinkuje posmehljivo. Srhljivo.

Glasbo je podpisal skladatelj **Davor Herceg**, violončelistka **Lara Bešić** pa med predstavo v živo skrbi za lirične premore med besednimi spopadi.

ANDRAŽ GOMBAČ